

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2014. január 30. napján tartott nyilvános fellebbezési tárgyalás alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az adócsalás büntette és más bűncselekmények miatt I.rendű vádlott **ÉS TÁRSAI** ellen indított büntetőügyben a **Szegedi Törvényszék** 2013. május 27. napján kihirdetett **5.B.682/2012/96.** számú ítéletének I., II., III., IV., V., VI., VII., VIII., IX., X. és XII. rendű vádlottakra vonatkozó részét

m e g v á l t o z t a t j a :

I. rendű vádlott bűncselekményeinek a minősítéséből a társtettesi elkövetői forma megállapítását **mellőzi**,
a számvitel rendje megsértésének a törvényi alapja a Btk. 289. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés b) pont.

A börtönbüntetést **5 (öt) évre súlyosítja**, a pénzmellékbüntetésre vonatkozó rendelkezéseket **mellőzi**.

II. rendű vádlott bűnösségének megállapítását a számvitel rendje megsértésének büntetében [Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont] **mellőzi**.

A II. rendű vádlott cselekményeit **bűnsegédként elkövetettnek minősíti**.

A börtönbüntetést **4 (négy) év 6 (hat) hónapra súlyosítja**, a gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra és a pénzmellékbüntetésre vonatkozó rendelkezéseket **mellőzi**.

III. rendű vádlott bűnösségének megállapítását a számvitel rendje megsértésének büntetében [Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont] **mellőzi**.

IV. rendű vádlott bűnösségének megállapítását a számvitel rendje megsértésének büntetében [Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont] **mellőzi**.

V. rendű vádlott cselekményeit

bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntettének [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont],
folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének [Btk. 345. §] **minősíti.**

Az V. rendű vádlottal szemben **szabadságvesztést** tekint kiszabottnak.

A szabadságvesztés végrehajtását **4 (négy) év próbaidőre felfüggeszti**, a közügyektől eltiltást **mellőzi.**

A szabadságvesztést végrehajtásának elrendelése esetén **börtönben** kell végrehajtani, az V. rendű vádlott legkorábban a büntetés **kétharmad** részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

VI. rendű vádlott cselekményeit

bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntettének [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés a) pont],
folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének [Btk. 345. §] **minősíti.**

A VI. rendű vádlottal szemben **szabadságvesztést** tekint kiszabottnak, amelyet **börtönben** kell végrehajtani.

A VI. rendű vádlott legkorábban a büntetés **kétharmad** részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

VII. rendű vádlott bűnösségének megállapítását a számvitel rendje megsértésének büntettében [Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont] **mellőzi.**

A börtönbüntetést **1 (egy) évre**, a végrehajtása felfüggesztésének próbaidejét **2 (kettő) évre enyhíti.**

VIII. rendű vádlott cselekményeit

bűnsegédként elkövetett költségvetési csalás büntettének [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont],
folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének [Btk. 345. §] **minősíti.**

A VIII. rendű vádlottal szemben **szabadságvesztést** tekint kiszabottnak, amelyet

végrehajtása elrendelése esetén **börtönben** kell végrehajtani, és a VIII. rendű vádlott legkorábban a büntetés **kétharmad** részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

IX. rendű vádlott bűnösségének megállapítását a számvitel rendje megsértésének büntetében [Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont] **mellőzi**.

A börtönbüntetést **3 (három) év 4 (négy) hónapra enyhíti**.

X. rendű vádlott bűnösségének megállapítását a számvitel rendje megsértésének büntetében [Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont] **mellőzi**.

XII. rendű vádlott bűnösségének megállapítását a számvitel rendje megsértésének büntetében [Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont] **mellőzi**.

A börtönbüntetést **1 (egy) év 2 (kettő) hónapra**, végrehajtása felfüggesztésének próbaidejét **2 (kettő) évre enyhíti**.

III. rendű vádlott által külön fizetendő bűnügyi költség összegét **66.000.- (hatvanhatezer) Ft-ra felemeli**,

VII. rendű vádlott által külön fizetendő bűnügyi költség összegét **27.000.- (huszonhétezer) Ft-ra leszállítja**,

VIII. rendű vádlott által külön fizetendő bűnügyi költség összegét **58.650.- (ötvennyolcezer-hatszázötven) Ft-ra felemeli**.

Egyebekben az elsőfokú ítéletnek az I., II., III., IV., V., VI., VII., VIII., IX., X. és XII. rendű vádlottakra vonatkozó részét **helybenhagyja** azzal, hogy IV. rendű vádlott, VI. rendű vádlott, X. rendű vádlott és XII. rendű vádlott esetében a fogvatartás helyének feltüntetését mellőzi.

Megállapítja, hogy I. rendű vádlott személyi azonosító okmányának a száma **(szám)**,

V. rendű vádlott születési ideje helyesen (év, hó, nap),

VI. rendű vádlott személyi azonosító okmányának a száma **(szám)**,

VII. rendű vádlott lakcíme: (Település, **tanya szám**, tartózkodási helye **Település, utca házszám**,

VIII. rendű vádlott tartózkodási helye: **(Település, utca, házszám**,

IX. rendű vádlott személyi azonosító okmányának a száma **(szám)**,

X. rendű vádlott személyi azonosító okmányának a száma **(szám)**.

A másodfokú eljárás során felmerült **92.000.-(kilencvenkettőezer) Ft** bűnügyi költségből kötelezi

III. rendű vádlottat **26.000.-(huszonhatezer) Ft,**

VII. rendű vádlottat **24.000.-(huszonnégyezer) Ft,**

VIII. rendű vádlottat **28.000.-(huszonnyolcezer)Ft,**

IX. r. vádlottat **12.000.-(tizenkettőezer) Ft,**

másodfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Szegedi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Megállapítja, hogy **2.000.-(kettőezer) Ft** bűnügyi költség az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

Az elsőfokú bíróság az I. r. vádlottat társtettességben elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés 1. fordulat], társtettességben elkövetett számvitel rendjének megsértése büntette [Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont], továbbá folytatólagosan társtettességben elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276. §] miatt halmazati büntetésül 4 év börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 5 év közügyektől eltiltásra, 5 év gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra, továbbá 8 millió forint pénzmellékbüntetésre ítélte. Rendelkezett a pénzmellékbüntetés meg nem fizetés esetére történő átváltoztatásáról is.

II. r. vádlottat társtettességben elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés 1. fordulat], társtettességben elkövetett számvitel rendjének megsértése büntette [Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont] és folytatólagosan társtettességben elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276. §] miatt halmazati büntetésül 3 év hat hónap börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra, 5 év gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra, valamint 8 millió forint pénzmellékbüntetésre ítélte. Rendelkezett a pénzmellékbüntetés meg nem fizetés esetére történő átváltoztatásáról is.

III. r. vádlottat bűnösnek monda ki bűnsegédként elkövetett adócsalás büntetében [Btk. 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], bűnsegédként elkövetett számvitel rendjének megsértése büntetében [Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont] és

folytatólagosan bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §], és ezért őt halmazati büntetésül 2 év, végrehajtásában 4 évi próbaidőre felfüggesztett börtönre, mellékbüntetésül 3 év gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra ítélte. A III. r. vádlottal szemben 535.271,- Ft erejéig vagyonekmozgást rendelt el.

IV. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett adócsalás büntetében [Btk. 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés 1. fordulat], bűnsegédként elkövetett számvitel rendjének megsértése büntetében [Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont] és folytatólagosan bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §], és ezért őt mint visszaesőt halmazati büntetésül 3 év börtönre, mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra ítélte és vele szemben 535.271,- Ft erejéig vagyonekmozgást rendelt el.

V.r. vádlott bűnösségét megállapította bűnsegédként elkövetett adócsalás büntetében [Btk. 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], bűnsegédként elkövetett számvitel rendjének megsértése büntetében [Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont] és folytatólagosan bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §], és ezért őt halmazati büntetésül 1 év 8 hónap börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra ítélte és vele szemben 10.000,- Ft erejéig vagyonekmozgást rendelt el.

VI. r. vádlott bűnösségét bűnösségét kimondta bűnsegédként elkövetett adócsalás büntetében [Btk. 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés 1. fordulat], bűnsegédként elkövetett számvitel rendjének megsértése büntetében [Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont] és folytatólagosan bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §], és ezért őt halmazati büntetésül 3 év 6 hónap börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 4 év közügyektől eltiltásra ítélte és vele szemben 50.000,- Ft erejéig vagyonekmozgást rendelt el.

VII. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], bűnsegédként elkövetett számvitel rendjének megsértése büntette [Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont] és folytatólagosan bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276. §] miatt halmazati büntetésül 1 év 6 hónap, végrehajtásában 3 évre felfüggesztett börtönre ítélte.

VIII. r. vádlottat b bűnsegédként elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], bűnsegédként elkövetett számvitel rendjének megsértése büntette [Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont] és folytatólagosan bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276. §] miatt halmazati büntetésül 1 év 8 hónap, végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 3 év gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselői

foglalkozástól eltiltásra ítélte.

IX. r. vádlottat bűnösnek mondta ki bűnsegédként elkövetett adócsalás büntetében [Btk. 310. § (1) bekezdés, (4) bekezdés, 1. fordulat], bűnsegédként elkövetett számvitel rendjének megsértése büntetében [Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont] és folytatólagosan bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §], és ezért mint visszaesőt halmazati büntetésül 3 év 10 hónap börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 5 év közügyektől eltiltásra és 5 év gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra ítélte, azzal, hogy feltételes szabadságra nem bocsátható.

X. r. vádlott bűnösségét megállapította bűnsegédként elkövetett adócsalás büntetében [Btk. 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], bűnsegédként elkövetett számvitel rendjének megsértése büntetében [Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont] és folytatólagosan bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétségében [Btk. 276. §], és ezért őt halmazati büntetésül 1 év 10 hónap, végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre ítélte, és vele szemben 535.271,-Ft erejéig vagyonekpozást rendelt el.

XII. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett adócsalás büntette [Btk. 310. § (1) bekezdés, (3) bekezdés], bűnsegédként elkövetett számvitel rendjének megsértése büntette [Btk. 289. § (1) bekezdés b) pont, (4) bekezdés a) pont] és folytatólagosan bűnsegédként elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége [Btk. 276. §] miatt halmazati büntetésül 1 év 8 hónap, végrehajtásában 4 év próbaidőre felfüggesztett börtönbüntetésre, mellékbüntetésül 3 év gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásra ítélte és vele szemben 50.000,- Ft erejéig vagyonekpozást rendelt el.

Kötelezte az I-X., valamint a XII. r. vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség részben önálló, részben pedig egyetemleges megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen fellebbezést jelentett be az ügyész, az I. és II. r. vádlottak terhére hosszabb tartamú szabadságvesztés, közügyektől eltiltás, valamint az adóhiány mértékével megegyező vagyonekpozás alkalmazása érdekében, III. és X. r. vádlottak terhére pedig végrehajtandó szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás kiszabása érdekében.

Az I. r. vádlott és védője egyezően felmentés, a II. r. vádlott és védője egyezően enyhítés, a III. r. vádlott és védője egyezően elsődlegesen felmentés, másodlagosan enyhítés, a IV. r. vádlott és védője egyezően enyhítés, az V. r. vádlott védője enyhítés, a VI. r. vádlott a fellebbezés okának megjelölése nélkül, míg védője elsődlegesen a számvitel rendjének megsértése büntette miatt emelt vád alól felmentés, illetőleg enyhítés, a VII. r. vádlott és védője elsődlegesen bizonyítottság hiánya okából történő

felmentés, másodlagosan enyhítés, a VIII. r. vádlott védője enyhítés, a IX. r. vádlott védője felmentés, a X. r. vádlott és védője egyezően felmentés, míg a XII. r. vádlott a fellebbezés okának megjelölése nélkül, védője elsődlegesen bűncselekmény hiánya okából történő felmentés, másodlagosan bizonyítottság hiánya okából történő felmentés, míg harmadlagosan enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

A fellebbviteli főügyészség az ügyész által I-II-III. és X. r. vádlottak terhére bejelentett fellebbezést a vagyonelkobzás kivételével alaposnak tartotta, míg a vádlottak és védőik felmentés, illetőleg enyhítés érdekében bejelentett fellebbezéseit nem tartotta alaposnak. Észrevételezte, hogy a törvényszék által megállapított tényállás nincs kellően felderítve, erre figyelemmel bizonyítás felvételét követően a tényállás kiegészítését indítványozta. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének jogi indokolása is kiegészítésre szorul, az elsőfokú bíróság által számba vett súlyosító és enyhítő körülmények több ponton történő pontosítására, illetőleg kiegészítését indítványozta. Összességében az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását, az I. és II. r. vádlottakkal szemben hosszabb tartamú fő- és mellékbüntetés kiszabását, a III. és X. r. vádlottakkal szemben végrehajtandó szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás kiszabását, egyebekben pedig az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

A fellebbezésének részletes indokolásában az I. és II. r. vádlottak védője a bejelentett fellebbezést akként módosította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének hatályon kívül helyezését indítványozta azzal, hogy az **(1. sz. gazdasági társaság neve)**-vel szemben lefolytatott adóhatósági vizsgálat eredményeként hozott határozat hivatkozik arra, hogy a megállapított adóhiány előírására az Áfa törvény 55. § (2) bekezdésére alapítottnak került sor, ugyanakkor a valóságban az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** gabonaforgalmazói tevékenységet nem folytatott. Így tévesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor az értékesítési oldalt olyan valós gazdasági eseményként kezelte, amellyel kapcsolatban az **(1. sz. gazdasági társaság neve)**-nek áfa fizetési kötelezettsége keletkezett. Véleménye szerint mivel az értékesítési oldal sem volt valós, hanem csupán fiktív számlák kibocsátása történt, így az áfa befizetési kötelezettség nem állapítható meg az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** vonatkozásában, ezért a beszerzésre vonatkozó fiktív számlák könyvelésbe, illetőleg áfa bevallásba történő szerepeltetésével nem keletkezett a költségvetésben tényleges bevételkiesés. Álláspontja szerint a törvényszék ítélete erre tekintettel megalapozatlan, hiszen az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** által kibocsátott számlákat befogadó cégek ellen folyamatban lévő adóhatósági vizsgálatok a jövőben zárulhatnak akár olyan megállapítással is, amely szerint az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** részéről eljáró I. r., illetőleg II. r. vádlott csak bűnsegédi bűnrészes az általuk kibocsátó cégek ügyvezetői által a fiktív számlák befogadásával elkövetett adócsalás büntettének.

Indokolt fellebbezésében bizonyítási indítványt terjesztett elő **(1. sz. név)** tanúkénti kihallgatása érdekében arra hivatkozással, hogy **(1. sz. név)** ismerte azon cégeket, akik a vádbeli időszakban az (1. sz. gazdasági társaság neve)-től számlákat fogadtak be, így tisztában lehet az ügyek tényleges menetével. Ezen túlmenően indítványt terjesztett elő az igazságügyi könyvszakértői vélemény kiegészítésére is arra vonatkozóan, hogy amennyiben a fiktív beszerzési számlák figyelembe vételétől eltekintünk, úgy az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** rendelkezett-e az értékesítéseikhez szükséges nagyságrendű árubeszerzéssel.

A III. r. vádlott védője a fellebbezés indokolásaként kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság által beszerzett bizonyítékok nem alkotnak olyan zárt láncot, amelyből a III. r. vádlott bűnössége megállapítható, a törvényszék az általa megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett, míg a büntetés kiszabása során nem vette kellő nyomatékkal figyelembe a III. r. vádlott vonatkozásában jelentkező enyhítő körülményeket.

A III. r. vádlott védője a fellebbezési tárgyaláson az általa bejelentett fellebbezést akként módosította, hogy harmadlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését is indítványozta.

Az V. r. vádlott védője a fellebbezés indokolásában hivatkozott arra, hogy az V. r. vádlott a büntetőeljárás alatt állva súlyos balesetet szenvedett el, amely álláspontja szerint további enyhítő körülményként figyelembe vehető.

A VI. r. vádlott védője az általa bejelentett fellebbezést a fellebbezési tárgyaláson már csak felmentésért tartotta fenn.

A IX. r. vádlott védője a fellebbezési tárgyaláson indítványozta **(2. sz. név)** - a IX. r. vádlott élettársa - tanúkénti kihallgatását arra vonatkozóan, hogy X. r. vádlott az ügyben szereplő számlatömböt a IX. r. vádlott irodájából elvitte, továbbá a IX. r. vádlott elmeorvos szakértői vizsgálatának elrendelését is indítványozta arra hivatkozással, hogy védőtársától kapott információ szerint a IX. r. vádlott gondnokság alatt áll, amire vonatkozóan azonban semmilyen irattal nem rendelkezik.

A X. r. vádlott és védője a felmentés érdekében bejelentett fellebbezésüket visszavonták és az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozták.

Az ügyész által az I. és II. r. vádlottak terhére, az V. r. vádlott védője által enyhítés érdekében, a VI. r. vádlott és védője által felmentés érdekében, a VII. r. vádlott és védője által enyhítés érdekében, a XII. r. vádlott és védője által enyhítés érdekében bejelentett fellebbezések alaposak, míg a II. r. vádlott és védője, a III. r. vádlott és védője, a VII. r. vádlott és védője, a IX. r. vádlott védője és a XII. r. vádlott és védője

által felmentés érdekében bejelentett fellebbezések részben alaposak.

Az ítélet tábla a Be. 348. § (1) bekezdése alapján eljárva az ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált és ennek keretében megállapította, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértéstől mentesen folytatta le eljárását.

Osztotta az ítélet tábla a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, amely szerint az törvényszék ítélete részben megalapozatlan figyelemmel arra, hogy a tényállás részben felderítetlen [Be. 351. § (2) bekezdés a) pont]. Az elsőfokú bíróság ugyanis elmulasztotta annak tisztázását, hogy az I. r. vádlottal szemben született-e olyan adóhatósági határozat, amelyben az I. r. vádlottat adóhiány megfizetésére kötelezte az adóhatóság.

Ennek tisztázása nélkül azonban a törvényszék nem volt abban a helyzetben, hogy állást foglaljon abban a kérdésben, hogy van-e helye az I. r. vádlottal szemben vagyonek Kobzás alkalmazásának, hiszen a 95. számú Büntető Kollégiumi Vélemény III. pontja értelmében nincs helye vagyonek Kobzásnak, ha az adó kapcsán eljárni jogosult hatóság az elkövetőt, vagy azt a gazdálkodó szervezetet, amelyik a vagyonnal gazdagodott, a kiesett adóbevétele megfizetésére kötelezte.

Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a Be. 353. § (1) bekezdése alapján eljárva bizonyítást vette fel és ennek keretében tárgyalás anyagává tette az APEH Dél-alföldi Regionális Igazgatóságának 2943656919 számú, míg a másodfokon eljáró Adó és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatal Hatósági Főosztálya 5228631542 számú határozatát.

Az elsőfokú bíróság a tényállás-felderítési kötelezettségének egyebekben eleget tett és ennek keretében a vád tárgyát képező releváns tényekre az elbíráláshoz szükséges körben és mélységben a bizonyítást felvette. Az indokolási kötelezettségének teljesítése során a beszerzett bizonyítékokat a mérlegelési körébe vonta és ennek keretében számot adott arról, hogy az I., III., VII., IX., X. és XII. r. vádlottak tagadása ellenére a tényállást miért a II., IV., V., VI. r. vádlottak beismerő vallomása és az azt alátámasztó egyéb bizonyítékok alapján állapította meg.

Az elsőfokú bíróság a szükséges körben és mélységben felvette a bizonyítást arra vonatkozóan is, hogy az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** folytatott-e valós értékesítési tevékenységet és az ezzel összefüggésben beszerzett bizonyítékokat is a logika szabályainak megfelelően értékelte. Ezért az ítélet tábla a **(1. sz. név)** tanúkénti kihallgatására és az újabb könyvszakértő kirendelésére vonatkozó bizonyítási indítványt egyaránt szükségtelennek tartotta, ugyanúgy mint **(2. sz. név)** tanúkénti kihallgatását, hiszen azoktól eltérő tényállás megállapítása nem volt várható, így a

tényállás megalapozottságára tekintettel azokat elutasította.

Tekintettel arra, hogy a IX. r. vádlott vonatkozásában az eljárás során semmilyen olyan adat, orvosi irat nem került becsatolásra, amely a IX. r. vádlott elmeállapotát érintette, illetőleg az iratokból megállapíthatóan a IX. r. vádlott az eljárás minden szakaszában, így a nyomozás során és az elsőfokú bírósági tárgyaláson összefüggő vallomást tett, amelyben a feltett kérdésekre adekvát válaszokat adott és saját érdekeit megfelelően képviselte, így nem ébredt a másodfokú bíróságban kétely a IX. r. vádlott beszámítási képességét illetően, ezért az erre irányuló szakértő kirendelésére vonatkozó indítványt is elutasította.

Az ítéletábra részben a felvett bizonyítás, részben pedig az iratok egybehangzó adatai alapján az elsőfokú bíróság ítéletének tényállását az alábbiak szerint kiegészítette, illetőleg helyesbítette [Be. 352. § (1) bekezdés a) pont]:

III. r. vádlottat a Békéscsabai Városi Bíróság a 2011. november 8. napján jogerős 14.B.137/2011/74. számú ítéletével a 2008. augusztus 14. és október 13. napja közötti időszakban elkövetett magánokirat-hamisítás vétsége miatt 45 napi, összesen 67.500,- Ft pénzbüntetésre ítélte.

IV. r. vádlottal szemben a Gyulai Városi Bíróság a 2010. április 14. napján jogerős 9.Bk.43/2010/3. számú végzésével a 2008. augusztus 25. napján elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt 350 nap, összesen 70.000,- Ft pénzbüntetést szabott ki.

A IV. r. vádlottat a Békéscsabai Városi Bíróság a 2010. szeptember 20. napján jogerős 14.B.11/2010/24. számú ítéletével, 2 rb. magánokirat-hamisítás vétsége miatt mint visszaesőt halmazati büntetésül 25 nap közérdekű munkára ítélte a 2008. november 7. és november 27. napja között elkövetett cselekmények miatt.

A Békéscsabai Városi Bíróság a 2011. november 8. napján jogerős 14.B.137/2011/74. számú ítéletével a 2008. augusztus 14. és október 13. napja között elkövetett 4 rb. magánokirat-hamisítás vétsége miatt a IV. r. vádlottat halmazati büntetésül mint visszaesőt 90 nap, összesen 135.000,- Ft pénzbüntetésre ítélte.

VI. r. vádlott két kiskorú gyermeke közül egy a volt feleségénél, egy pedig a volt élettársánál van.

A VI. r. vádlottat a Szegedi Városi Bíróság a Csongrád Megyei Bíróság Bf.973/2010/7. számú ítéletével 2011. február 28. napján jogerős 32.B.1880/2007/72. számú ítéletével a 2006. január 20. napján elkövetett 2 rb. jelentős kárt okozó csalás büntette és más bűncselekmények miatt halmazati büntetésül 1 év 6 hónap, végrehajtásában 4 évre felfüggesztett börtönre ítélte. A próbaidő 2015. február 27. napjáig tart.

VIII. r. vádlottat a Szegedi Városi Bíróság a 2011. február 17. napján jogerős 8.B.189/2009/36. számú ítéletével a 2002-2004. években elkövetett adóbevételek jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntette miatt 1 év - végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett - börtönre ítélte. A próbaidő 2013. február 16. napjáig tart.

A Pécsi Városi Bíróság a 2009. szeptember 4. napján jogerős 13.B.697/2009/10. számú ítéletével a 2006. március 13. napján elkövetett csalás büntette és más bűncselekmények miatt halmazati büntetésül 1 év 6 hónap - végrehajtásában 3 év próbaidőre felfüggesztett - börtönre ítélte. A próbaidő 2012. szeptember 3. napjáig tartott.

A Szegedi Városi Bíróság a VIII. r. vádlottat a 2010. június 15. napján jogerős 32.B.1880/2007/72. számú ítéletével a 2006. január 20. és február 2. napja között elkövetett jelentős kárt okozó csalás büntette és más bűncselekmények miatt halmazati büntetésül 50 nap közérdekű munkára ítélte.

A Szolnoki Városi Bíróság a 2011. február 28. napján jogerős 2.B.1288/2008/113. számú ítéletével a VIII. r. vádlottat a 2006. május 8. napján elkövetett csalás büntette és más bűncselekmények miatt halmazati büntetésül 105.000,- Ft pénzbüntetésre ítélte.

A Kecskeméti Városi Bíróság a 2012. február 23. napján jogerős 11.B.803/2010/105. számú ítéletével a VIII.r. vádlottat a 2005. évben elkövetett közokirat-hamisítás büntette miatt 40 nap közérdekű munkára ítélte.

IX.r. vádlott vonatkozásában 3. pont alatt hivatkozott elítélésre, helyesen a felszámolás eredményének megghiúsításával járó számvitel rendjének megsértése vétsége miatt került sor.

Az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** bejegyzésére helyesen 1995. május 24. napján került sor.

VII. r. vádlott helyesen 2008. április 1. napjáig volt a **(2. sz. gazdasági társaság neve)** ügyvezetője.

Az **(3. sz. gazdasági társaság neve)** székhelye helyesen (Település, utca, házszám) szám.

Az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** helyesen 2008. február 5. és 2008. március 21. napja között kiállított számlákat fogadta be a **(4. sz. gazdasági társaság)**-tól.

Az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** a 3. sz. gazdasági társaságtól helyesen 2008.

március 11. és 2008. június 7. napja közötti keltezéssel fogadott be valótlán tartalmú számlákat.

Az Adó- és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Dél-alföldi Regionális Igazgatóság az Adó és Pénzügyi Ellenőrzési Hivatal Központi Hivatal Hatósági Főosztály 5228631542 számú határozatával 2010. augusztus 3. napján jogerős 2943656919 számú határozatával az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** vonatkozásában 260.280.000,- Ft adóhiányt állapított meg, melynek megfizetésére az **(1. sz. gazdasági társaság neve)**-t kötelezte.

A Csongrád Megyei Főügyészség a 2012. június 22. napján kelt 2.B.3239/2011/26-IV. számú határozatával a vádlottakkal szemben 2 rb. a Btk. 310. § (1) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő és büntetendő adóbevételt különösen nagy mértékben csökkentő adócsalás büntette és 2 rb. a Btk. 310. § (1) bekezdésbe ütköző és a (3) bekezdés szerint minősülő és büntetendő adóbevételt jelentős mértékben csökkentő adócsalás büntette miatt, melyet bűnsegédi bűnrészesek követtek el, bizonyítékok hiányából megszüntette.

Az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** Az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. tv. 6. §-a szerinti adózónak minősült, akit a 14. § (1) bekezdés a-i) pontja szerinti adókötelezettség terhelte. Az általános forgalmi adóról szóló 2007. évi CXXVII. tv. (2) bekezdés a) pontja, valamint 5. §-a szerinti áfafizetésre köteles adóalany volt, akinek áfa adónemben az adófizetési kötelezettsége a fenti törvény 55. §-án alapult, és a valótlán tartalmú számlák áfa adónemben benyújtott bevallásban történő szerepeltetésével a 119. § (1) és (2) bekezdés, 120. §, 127. § (1) bekezdés és 204. §-ában foglalt rendelkezéseket sértette meg.

Az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** a 2008. évre vonatkozó számviteli beszámoló elkészítését, illetőleg közzétételét, amelynek határideje 2009. május 31. napja volt, elmulasztotta.

Mellőzte a tényállásból a 24. oldal utolsó bekezdését, a 25. oldal első, második és harmadik bekezdését, amelyek részben tévesek, részben a jogi indokolásba tartoznak.

Mellőzte továbbá a tényállásból a vádlottak szándékos együttműködésére és segítségnyújtására vonatkozó további jogi következtetéseket is, amelyek ugyancsak nem a tényállásba tartoznak. Ugyanakkor a tényállás részének tekintette a számlákat aláírók tekintetében tett azon tudati tényekre vonatkozó megállapításokat, hogy az érintett vádlottak tudták, hogy azok valótlán tartalmúak (ítélet 40-43 . oldal).

A fenti helyesbítésekkel és kiegészítésekkel együtt az elsőfokú bíróság megalapozott és hiánytalan tényállást állapított meg, amelyet az ítéletábra a felülbírálat alapjául

elfogadott.

Az immár megalapozott tényállás alapján a cselekmény elkövetésekor és elbírálásakor hatályos Btk. rendelkezéseire figyelemmel okszerűen következett a törvényszék a vádlottak bűnösségére és az általuk elkövetett bűncselekményeket is túlnyomórészt a törvénynek megfelelően minősítette.

Tévedett azonban a számvitel rendje megsértésének büntette minősítése során.

A Btk. 289. § (1) bekezdés b) pontjába ütköző és a (4) bekezdés a) pontja szerint minősülő és büntetendő számvitel rendjének megsértése büntettét az követi el, aki a számvitelről szóló törvényben vagy a felhatalmazásán alapuló jogszabályokban előírt bizonylati rend megsértésével az adott üzleti évet érintően a számviteli törvény szerinti megbízható és valós képet lényegesen befolyásoló hibát idéz elő. A számvitelről szóló 2000. évi C. tv. 3.§ (3) bekezdés 5. pontja szerint megbízható és valós képet lényegesen befolyásoló a hiba: ha a jelentős összegű hibák és hibahatások összevont értéke a saját tőke értékét lényegesen - a számviteli politikában meghatározott módon és mértékben - megváltoztatja, és ezért **a már közzétett** - a vagyoni, pénzügyi és jövedelmi helyzetre vonatkozó - **adatok** megtévesztőek. Minden esetben a megbízható és valós képet lényegesen befolyásoló hibának kell tekinteni, ha a megállapítások következtében a hiba feltárásának évét megelőző üzleti év **mérlegében kimutatott** saját tőke legalább 20 százalékkal változik (növekszik vagy csökken). Ezen rendelkezésből megállapíthatóan a számvitelről szóló törvény a valós képet lényegesen befolyásoló hiba megállapíthatóságát az adatok - azaz az üzleti évre vonatkozó számviteli beszámoló - közzétételéhez köti, hiszen a gazdasági élet szereplői azon keresztül tájékozódhatnak az adott gazdasági társaság helyzetéről, s ezért annak kell megbízható és valós képet tükröznie.

Bár a nyomozás során kirendelt igazságügyi könyvszakértő megállapította azt, hogy jelen esetben az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** könyvelésébe beállított valótlan tartamú számlák a saját tőke összegében ötszázharminckilencszeres változást idéztek elő, azonban a cégiratokból megállapítható az is, hogy a 2008-as üzleti évre vonatkozóan (már 2006-tól kezdődően) az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** számviteli beszámolót nem készített és így azt nyilvánvalóan nem is tett közzé.

Közzétett beszámoló hiányában pedig az *elkövetéskori Btk. 289. § (1) bekezdés b) pontja és (4) bekezdés a) pontja* szerinti számvitel rendjének megsértése nem állapítható meg, hiszen a fent idézett rendelkezés nem a szakértő által megállapítható tényleges változás mértékéhez, hanem a közzétett adatokhoz képest megállapítható változáshoz köti a lényeges hiba megállapíthatóságát. Ugyanakkor mind a cselekmény elkövetésének időpontjában [Btk. 289. § (1) bekezdés a), b) pontja, (4) bek. b) pontja], mind a másodfokú ítélet meghozatala idején hatályos törvény [Btk. 403. § (1)

bek. b) pontja] büntetni rendeli a számviteli törvényben előírt bizonylati rend, könyvvézetési vagy beszámoló készítési kötelezettség oly módon történő megszegését, amely az adott üzleti évet érintően a vagyoni helyzet áttekintését megghiúsítja.

Tekintettel arra, hogy az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** a 2008-as üzleti évre vonatkozóan beszámolót nem tett közzé, ezáltal megghiúsította azt, hogy a gazdasági élet szereplői az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** vagyoni helyzetét a 2008-as üzleti évre vonatkozóan áttekintsék, s így cselekménye az elkövetéskori Btk. szerinti 289. § (1) bekezdés a) pontja és (4) bekezdés b) pontja szerint minősül.

Ez a beszámolókészítési, illetőleg közzétételi kötelezettség pedig az adott gazdasági társaság ügyvezetőjét, jelen esetben I. r. vádlottat terhelte. Az eljárás során nem merült fel olyan adat, amely azt támasztotta alá, hogy a II-X. rendű, valamint, a XII. r. vádlottak tudomással bírtak arról, hogy az I. r. vádlottnak nem áll szándékában a 2008-as üzleti évre vonatkozó beszámoló közzététele, így nem lehetett megállapítani azt sem, hogy ehhez szándékosan - akár fizikai, akár pszichikai - segítséget nyújtottak.

A számvitel rendjének megsértése büntettén belül valamely elkövetési magatartásról egy másik elkövetési magatartásra történő áttérés a tettazonosság keretein belül marad, az nem jelenti a vádhoz kötöttség sérelmét, hiszen a vád tárgyát az **(1. sz. gazdasági társaság neve)**-vel kapcsolatban a 2008-as üzleti évre vonatkozóan elkövetett számviteli hiányosságok (is) képezték.

Megjegyzi e körben az ítéletábra azt is, hogy mivel a II-X., valamint a XII. r. vádlottak egy magatartását minősítette az elsőfokú bíróság több bűncselekménynek, ezért a számvitel rendjének megsértése büntette miatt emelt vád alóli felmentésükre nem volt szükség, csupán a bűnösség megállapítását kellett mellőzni azon vádlottak esetében, akiknél az elkövetéskori Btk.-t kellett alkalmazni, míg azon vádlottak esetében, ahol a kedvezőbb rendelkezések folytán az elbíráláskori büntető törvény az alkalmazandó, ott a bűncselekmények minősítése már nem tartalmazza a számvitel rendjének megsértése büntettét.

Az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg azt is, hogy az I. és II. r. vádlottak a terhükre rótt adócsalás büntettét és a számvitel rendjének megsértését társtettesként követték el. A megalapozott tényállás szerint az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** képviselője egyedül az I. r. vádlott volt, így a számvittel és az adóbevallás megtételével kapcsolatos kötelezettségek egyaránt az I. r. vádlottat terheltek. Ebből kifolyólag a II. r. vádlott, aki az **(1. sz. gazdasági társaság neve)**-nek nem volt sem vezető tisztségviselője, sem képviselője, ezen bűncselekménynek tettesként (társtettesként) nem lehetett az alanya. Erre figyelemmel az ítéletábra az I. r. vádlott

bűncselekményeinek minősítéséből a társtettesi elkövetői forma megállapítását mellőzte és a II. r. vádlott bűncselekményeit a Btk. 21. § (2) bekezdés szerinti bűnsegédként elkövetettnek minősítette. Az irányadó tényállásból megállapíthatóan ugyanis a II. r. vádlott az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** ügyeinek intézésében napi szinten részt vett, több esetben a fiktív számlákat kiállító cégekkel a kapcsolatot ő tartotta illetve vette fel, így azon esetekben is megállapítható az I. r. vádlottat támogató - így szándékában megerősítő - szerepe, ahol tevőlegesen nem járt el a fiktív számlák beszerzése során. Megjegyzi az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság a jogi indokolásában semmilyen indokát nem adta annak, hogy az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** könyvvezetésével és bevallásaival kapcsolatban kötelezettséggel és képviseleti jogosultsággal nem rendelkező II. r. vádlott vonatkozásában mire alapozta a társtetteskénti minősítést.

Az ítéletábra az elsőfokú ítélet meghozatala óta a büntető törvényben bekövetkezett változásra figyelemmel a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálását az 1978. évi IV. törvénnyel megállapított Büntető Törvénykönyv (1978. évi Btk.) és a 2013. július 1. napjától hatályos 2012. évi C. törvény (Btk.) alapján is elvégezte az 1978. évi Btk. 2. §-ára valamint a Btk. 2. § (1) és (2) bekezdésére figyelemmel. Ennek eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy bár mind az elbíráláskori, mind az elkövetéskori törvény azonos büntetési tétellel rendelte büntetni az eljárás tárgyát képező bűncselekményeket, több vádlott esetében összességében az elbíráláskori törvény kedvezőbb rendelkezéseket tartalmaz.

Tekintettel arra, hogy a cselekmények elkövetésekor hatályos 1978. évi Btk. a büntetés kiszabása során nem tette irányadóvá a büntetési tétel középértékének az alkalmazását, ugyanakkor a Btk. 80. § (2) bekezdése szerint határozott ideig tartó szabadságvesztés kiszabásakor a büntetési tétel középértéke irányadó, amelyre figyelemmel azon vádlottak esetében, akiknek terhére az ügyész fellebbezést jelentett be, az elbíráláskori törvény alkalmazása nem kedvezőbb, hiszen hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabását tenné lehetővé. Erre figyelemmel I. r., II. r., III. r. és X. r. vádlottak esetében az elkövetéskori törvény nem hátrányosabb mint az elbíráláskori, s ezért az alkalmazandó a cselekmények elbírálása során.

IV. r. vádlott vonatkozásában - a terhére bejelentett fellebbezés hiányában - érvényesült a súlyosítási tilalom elve, és az ítéletábra megítélése szerint az elsőfokú bíróság a IV. r. vádlottal szemben arányos büntetést szabott ki. Azonban esetében az elbíráláskori törvény, azaz a Btk. nem tartalmaz kedvezőbb rendelkezéseket, hiszen azonos büntetési tételek mellett a Btk. 38. § (2) bekezdés b) pontjára és az 1978. évi Btk. 47. § (2) bekezdésére figyelemmel a két törvény ugyanolyan rendelkezéseket tartalmaz a IV. r. vádlott visszaesői mivoltára tekintettel a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjára vonatkozóan, így rá nézve is az elkövetéskori törvényt kellett alkalmazni.

Mivel VII. r., IX. r. és XII. r. vádlottak terhére az ügyész nem jelentett be fellebbezést, a súlyosítási tilalom esetükben is érvényesül. A másodfokú bíróság álláspontja szerint azonban amennyiben az elbíráláskori törvény kerülne alkalmazásra, úgy a büntetési tétel középértékének irányadóságára vonatkozó rendelkezés miatt a velük szemben kiszabott, a középértéket el nem érő büntetés enyhítésének nem lett volna helye, így a másodfokú bíróság ezen vádlottak esetében is az elkövetéskori törvényt, azaz az 1978. évi Btk.-t alkalmazta.

Tekintettel arra, hogy a Btk. 38. § (2) bekezdés a) pontja értelmében ha a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége nem kizárt, annak legkorábbi időpontja a büntetés kétharmad részének, de legkevesebb 3 hónapnak a kitöltését követő nap, míg az 1978. évi Btk. 47. § (2) bekezdése szerint a börtönben végrehajtandó szabadságvesztés háromnegyed részének kitöltésekor van helye feltételes szabadságra bocsátásnak, a másodfokú bíróság V. r., VI. r. és VIII. r. vádlottak vonatkozásában az elbíráláskori törvényt alkalmazta, és az V. r. és a VIII. r. vádlott cselekményeit bűnsegédként elkövetett költségvetési csalásnak [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont] és folytatólagosan, bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének (Btk. 345. §), míg a VI. r. vádlott cselekményeit bűnsegédként költségvetési csalásnak [Btk. 396. § (1) bekezdés a) pont, (4) bekezdés a) pont] és folytatólagosan bűnsegédként elkövetett hamis magánokirat felhasználása vétségének minősítette figyelemmel a Btk. 6. § (2) bekezdésére és a Btk. 13. § (2) bekezdésére is.

A törvényszék jogi indokolása részben téves, részben pedig hiányos volt. A jogi indokolás körében elmulasztotta indokát adni annak, hogy a gazdasági esemény nélkül kiállított, azaz tartalmilag hamis bizonylatok felhasználásával miért nem a csalás büntetést követték el a vádlottak, amely mulasztást a másodfokú bíróság annak megállapításával pótolta, hogy az 1/2006. számú Büntető Jogegységi Határozat értelmében adócsalás és nem csalás valósul meg abban az esetben, ha az áfa adóalanya annak érdekében, hogy ne kelljen ebben az adónemben adót fizetnie, vagy a törvény szerint fizetendő áfájának csökkentése végett, az időszakos adóbevallásban az előzetesen felszámított adó levonásával kapcsolatban gazdasági esemény nélkül kiállított, azaz tartalmilag hamis bizonylatok, például fiktív számlák alapján valótlan adatot közöl az adóhatósággal.

Nem osztotta az ítéletábra az elsőfokú bíróság azon okfejtését, amely szerint valamennyi bűncselekmény elkövetésének időpontja 2009. március 5. napja, hiszen a fentebb kifejtettek szerint a számvitel rendjének megsértése büntette az éves beszámoló közzétételének elmulasztásával valósult meg, s ezért a bűncselekmény elkövetési időpontja 2009. május 31. napja, hiszen ez volt az a nap, ameddig az **(1. sz. gazdasági társaság neve)** az ezzel kapcsolatos kötelezettségének eleget tehetett.

Kiegészítette az ítéletábra az elsőfokú bíróság jogi indokolását azzal is, hogy a Legfelsőbb Bíróság 95. számú Büntető Kollégiumi Vélemény III. pontja szerint nincs helye vagyonekhozadásnak, ha az adó kapcsán eljárni jogosult hatóság az elkövetőt, vagy azt a gazdálkodó szervezetet, amelyik a vagyonnal gazdagodott, a kiesett adóbevétel megfizetésére kötelezte, hiszen az **(1. sz. gazdasági társaság neve)**-vel szemben született adóhatósági határozatra is tekintettel ezáltal válik helyessé az, hogy a törvényszék az

I. r. vádlottal szemben nem alkalmazott vagyonekhozadást.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva a másodfokú bíróság mellőzte az I., III., VII. r. vádlottak vonatkozásában a büntetlen előélet enyhítő körülményként történő értékelését arra tekintettel, hogy ezen vádlottak valamely váddal érintett társaság ügyvezetői voltak, azaz a büntetlen előélet feltétele volt e pozíció betöltésének, s ezért ezt enyhítő körülményként nem lehetett figyelembe venni. Nem osztotta azonban az ítéletábra az ügyészség azon álláspontját, amely szerint tévesen értékelte a törvényszék a X. r. vádlott vonatkozásában enyhítő körülményként a büntetlen előéletet, hiszen a X. r. vádlott nem volt ügyvezető, így vonatkozásában a büntetlen előélet nem volt alkalmazási feltétel.

Mellőzte az ítéletábra az I., valamint a II. r. vádlottakat illetően a társtettesi elkövetés súlyosító körülményként történő figyelembe vételét. Ugyanakkor a II. r. vádlott vonatkozásában további súlyosító körülményként vette figyelembe, hogy rövid idővel az utolsó elítélését követően követte el a cselekményeit, míg további enyhítő körülményként vette figyelembe a bűnsegédi elkövetést.

A III. r. vádlott vonatkozásában további súlyosító körülményként értékelte a büntetőeljárás alatti elkövetést.

A IV. r. vádlott esetében további enyhítő körülményként vette figyelembe az adócsalás büntette vonatkozásában, hogy a cselekményt a minősítést megalapozó alsó értékhatárhoz közeli értékre követte el, míg súlyosító körülményként értékelte a büntetőeljárások hatálya alatt állva, rövid idővel az utolsó elítélés utáni elkövetést.

A VI. r. vádlott tekintetében helyesen a három kiskorú gyermek eltartásához történő hozzájárulást vette enyhítő körülményként figyelembe, hiszen az eljárás során arra vonatkozóan nem merült fel adat, hogy a két saját kiskorú gyermeke tartásához ténylegesen hozzájárul-e, míg további súlyosító körülményként értékelte a büntetőeljárás hatálya alatt elkövetést.

A VII. r. vádlottat illetően enyhítő körülményként értékelte, hogy a VII. r. vádlott a bűncselekmények elkövetésekor fiatal felnőtt volt, valamint hogy várandós.

A VIII. r. vádlott vonatkozásában további súlyosító körülmény, hogy a bűncselekményeket több büntetőeljárás hatálya alatt követte el.

A IX. r. vádlott esetében további enyhítő körülmény az adócsalás büntette vonatkozásában, hogy a cselekményt a minősítést megalapozó értékhatár alsó határához közeli értékre követte el.

A XII. r. vádlottat illetően további súlyosító körülmény, hogy a bűncselekményeket rövid idővel a korábbi elítélése után követte el.

A II., III., IV., V., VI., VII., VIII., IX., X. és XII. r. vádlottak tekintetében mellőzte a többszörös halmozat súlyosító körülményként történő értékelését, minthogy ez a körülmény már nem áll fenn.

Az így kiegészített, illetőleg helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel helytállóan jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy az I-X., valamint a XII. r. vádlottak vonatkozásában egyaránt szabadságvesztés büntetés kiszabása indokolt a büntetési célok elérése érdekében.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartama az I. és a II. r. vádlottak esetében azonban - különösen az adóbevétel csökkentésének mértékére figyelemmel - eltúlzottan enyhe, ezért azt a másodfokú bíróság a rendelkező részben írtak szerint súlyosította.

Az I. r. vádlott vonatkozásában helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltásnak is helye van, annak tartamát is arányosan állapította meg.

Tévedett azonban amikor az I. és a II. r. vádlottak esetében úgy ítélte meg, hogy az 1978. évi Btk. 64. § (1) bekezdés a) pontja alapján helye van pénzmellékbüntetés kiszabásának, hiszen az általa megállapított tényállás szerint az I. r. vádlott vagyonnal nem rendelkezik, míg a II. r. vádlott vagyoni körülményei nem megállapíthatóak. A pénzmellékbüntetés kiszabásának ugyanis törvényi feltétele, hogy a vádlottnak megfelelő keresete, jövedelme, vagy vagyona legyen. Erre tekintettel az ítélet tábla az I. és II. r. vádlottak vonatkozásában a pénzmellékbüntetésre vonatkozó rendelkezéseket mellőzte.

Úgyszintén tévesen jutott az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy a II. r. vádlottal szemben alkalmazható a gazdálkodó szervezet vezető tisztségviselői foglalkozástól eltiltás. Az 1978. évi Btk. 56. § (1) bekezdés b) pontja szerint azt lehet a foglalkozástól eltiltani, aki a bűncselekményt a foglalkozásának felhasználásával szándékosan követi el. Tekintettel arra, hogy a II. r. vádlott nem töltött be ilyen tisztséget, ezért a másodfokú bíróság az erre vonatkozó rendelkezéseket esetében mellőzte.

III. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság arányos fő- és mellékbüntetést szabott ki, és a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése is arányos időtartamra történt, valamint törvényes volt a III. r. vádlottal szemben elrendelt vagyonek Kobzás is.

A IV. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés inkább enyhének, mintsem súlyosnak tekinthető, azonban a IV. r. vádlott terhére bejelentett fellebbezés hiányában a másodfokú bíróság csupán ennek megállapítására szorítkozott azzal, hogy a IV. r. vádlottal szemben alkalmazott vagyonek Kobzás a törvénynek megfelelő.

Tévedett az elsőfokú bíróság, amikor úgy ítélte meg, hogy az V. r. vádlott vonatkozásában a büntetési célok kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabásával érhetőek el, és ez egyben a belső arányosság sérelmét is jelentette, hiszen az V. r. vádlottal azonos mértékű adóbevétel kieséshez segítséget nyújtó X. r. vádlott vonatkozásában elegendőnek tartotta a végrehajtásában próbaidőre felfüggesztett szabadságvesztés büntetés alkalmazását, amely eltérést nem indokolhatta az V. r. vádlott büntetett előélete, hiszen arra teljesen más jellegű bűncselekmény - ittas járművezetés vétsége - miatt került sor.

Erre tekintettel az ítélőtábla az V. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtását próbaidőre felfüggesztette és ennek folytán törvényi feltétel hiányában a közügyektől eltiltást mellőzte a rendelkező részben írtak szerint.

A VI. r. vádlott tekintetében is helyesen állapította meg a törvényszék, hogy a büntetési célok kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés büntetés kiszabásával érhetőek el, a szabadságvesztés és a közügyektől eltiltás tartama egyaránt arányos, az VI. r. vádlottal szemben alkalmazott vagyonek Kobzás törvényes volt.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a VII. r. vádlott vonatkozásában jelentkező bűnösségi körülményekre tekintettel, figyelemmel az enyhítő körülmények jelentős túlsúlyára is, a törvényszék által a VII. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartama és a végrehajtása felfüggesztésének próbaideje egyaránt eltúlzott, ezért azokat a rendelkező részben írtak szerint enyhítette.

VIII. r. vádlott vonatkozásában az elsőfokú bíróság még a kiegészített bűnösségi körülményekkel együtt is arányos fő- és mellékbüntetést szabott ki, és a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztése is arányos tartamú próbaidőre történt.

Az V. r., a VI. r. és a VIII. r. vádlott vonatkozásában az elbíráláskori törvény alkalmazása miatt a szabadságvesztés büntetés kiszabására a Btk. 35. § (1) bekezdése

alapján került sor. A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozataként a börtön meghatározása a Btk. 37. § (2) bekezdés a) pontján alapult, tartamának meghatározása pedig a Btk. 80. § (1) és (2), valamint a 81. § (1), (2) és (3) bekezdése figyelembe vételével történt.

Az V.r. és a VIII. r. vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztéséről a Btk. 85. § (1) és (2) bekezdése alapján rendelkezett, míg az V. r. és VI. r. vádlottak esetében alkalmazott vagyonek Kobzás jogszabályi alapja a Btk. 74.§ (1) bekezdés a) pontja.

Az ítéletábla a Be. 258. § (2) bekezdés e) pontja és a Btk. 38. § (1) bekezdése alapján állapította meg az V. r., a VI. r. és a VIII. r. vádlottak esetében a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját.

A IX. r. vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát a másodfokú bíróság eltúlzottnak találta figyelemmel arra is, hogy a IX. r. vádlott vonatkozásában a többszörös halmazat már nem súlyosító körülmény, illetőleg a másodfokú bíróság további enyhítő körülményt is értékelt, ezért azt a rendelkező részben írtak szerint enyhítette.

Helyesen jutott az elsőfokú bíróság arra a következtetésre, hogy a X. r. vádlott vonatkozásában a büntetési célok eléréséhez a kiszabott szabadságvesztés végrehajtása nem szükséges, a börtön, valamint a végrehajtás felfüggesztése próbaidejének tartama egyaránt arányosan került megállapítása és törvényes volt a X. r. vádlottal szemben elrendelt vagyonek Kobzás is.

Ugyanakkor a XII. r. vádlott vonatkozásában még a kiegészített, illetőleg helyesbített bűnösségi körülményekkel együtt is eltúlzott mértékű volt mind a szabadságvesztés tartama, mind a végrehajtás felfüggesztésének próbaideje, ezért azt a másodfokú bíróság enyhítette azzal, hogy a mellékbüntetés és annak időtartama egyaránt helyes, és a XII. r. vádlottal szemben alkalmazott vagyonek Kobzás is törvényes volt.

Észlelte az ítéletábla, hogy az elsőfokú bíróság számítási hiba folytán tévesen állapította meg a III. r., VII. r. és VIII. r. vádlottak által külön fizetendő bűnügyi költség összegét, ezért azt a helyes számítás szerinti összegre nézve a III. r. és VIII. r. vádlottak vonatkozásában felemelte, míg a VII. r. vádlott esetében leszállította a rendelkező részben írtak szerint.

A fentiek alapján az ítéletábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta azzal, hogy a IV., VI., X. és XII. r. vádlottak fogvatartása helyének a feltüntetését mellőzte.

A Be. 258. § (2) bekezdés b) pontja szerint az ítélet rendelkező részében fel kell tüntetni a vádlott nevét és személyi adatait. A személyi adatok körét a Be. 117. § (1)

bekezdése tartalmazza, amely szerint egyebek között a lakóhely és a tartózkodási hely lakcímét kell rögzíteni.

A polgárok személyi adatainak és lakcímén nyilvántartásáról szóló 1992. évi LXVI. törvény 5. § (2) bekezdése szerint a polgár lakóhelye annak a lakásnak a címe, amelyben a polgár él; a lakcímbejelentés szempontjából lakásnak tekintendő az egy, vagy több lakóhelyiségből álló épület, vagy épületrész, amelyet a polgár életvitelszerűen otthonául használ, továbbá az a helyiség, ahol valaki szükségből lakik, vagy amennyiben más lakása nincs, megszáll. Ugyanezen szakasz (3) bekezdése szerint a polgár tartózkodási helye annak a lakásnak a címe, ahol lakóhelye végleges elhagyásának szándéka nélkül három hónapnál hosszabb ideig tartózkodik, míg ugyanezen szakasz (4) bekezdése szerint a lakcím a bejelentett lakóhely, illetve a tartózkodási helynek a címe.

Valamely személy fogvatartásának helye a fenti rendelkezésekre figyelemmel nem tekinthető sem lakcímnek, sem tartózkodási helynek, így mivel a Be. 117. § (1) bekezdésében található felsorolás taxatív, a fogvatartás helyének az ítélet rendelkező részében való rögzítésének nincs törvényes alapja, az szükségtelen.

A fellebbezési tárgyaláson az ítélőtábla a vádlottak által felmutatott személyi azonosító okmányokból illetőleg lakcímekártyából megállapította az I. r., a VI. r., a IX. r. és a X. r. vádlottak személyi azonosító okmányainak számát, az V. r. vádlott születésének idejét, a VII. r. vádlott új lakcímét és tartózkodási helyét, valamint a VIII. r. vádlott új tartózkodási helyét.

A III., VII., VIII. és IX. r. vádlottak személyével összefüggésben a fellebbezési eljárás során felmerült bünygyi költség viselésére a Be. 381. § (1) bekezdése alapján kötelezte az ítélőtábla a III. r., a VII. r., a VIII. r. és a IX. r. vádlottakat, míg az eljárás során szükségtelenül és nem a vádlottaknak felróhatóan felmerült 2.000,- Ft bünygyi költséggel kapcsolatban a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 339. § (1) bekezdése alapján megállapította , hogy az az állam terhén marad.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2014. január 30. napján

Dr. Mezölaki Erik s.k.	. Nagy Erzsébet s.k.	. Katona Tibor s.k.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.386/2013/21. számú ítélete és a Szegedi Törvényszék 5.B.682/2012/96. számú ítéletének az I-X. r. és a XII. r. vádlottra vonatkozó része a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Szeged, 2014. január 30. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke